

Alba:

Jezusčkova šola.

8. Bršljan.

Janezek stopa počasi po cesti. Glavica mu je povešena. Žalosten je. Ko stopi skozi vrata v Marijin vrtec, steče k Mariji, ji plane v naročje in bridko za-joče. Francka je umrla, in sedaj mu je tako hudo. Rad bi jo zopet videl.

Marija ga pritisne na srce, mu obriše solze in ga tolaži. Pove mu, da je bila Francika tako pridna, da se sedaj že med angelčki v nebesih raduje. Obljubi mu, da jo bo še danes videl v vrtcu. Nato ga prime za roko in popelje v sredo vrta. Janezek se rado-vedno ozira, kje bo ugledal Franciko. Ves vesel jo zagleda poleg Jezusčka. Pa kako je lepa! Obleko ima dolgo, sneznobelo. Kar leskeče se, tako je posuta z dragimi kameni. V roki drži lilijo, na glavi ima pa lep venec. Rad bi jo objel, sestrico, a si ne upa.

Jezusček pristopi k Janezku ter pravi: »Janezek, glej, kako srečna je zdaj Francika! Zvesto je izpolnjevala vse nauke, ki sem vam jih dajal tū v Marijinem vrtcu. Sedaj pa pri meni uživa plačilo. Ker je bila tako iskrena v ljubezni do Boga in do bližnjega, ji je glavica okrašena z lepim venčkom vrtnic. Ker je ohranila še krstno nedolžnost, je oblečena v belo obleko čistosti in nosi belo lilijo v roki. Dragi kameni, s katerimi ji je posuta obleka, so plačilo za druge čednosti. Glej, eni se svetijo vijoličasto: to je njena ponižnost; drugi so bledordeči: to je njena krotkost; tretji so rumeni: to je njena pokorščina; tam-le so eni modri: to je njena pridnost; zopet drugi se izpreminjajo v vseh barvah: to je njena potrpežljivost. Tam zraven pa ugledaš živordeče: to je njeno

usmiljenje. Posebno lepo pa se blestijo zeleni dragulji. Li veš, kaj ti pomenijo? To je njena stanovitnost do konca. Francika se je trudila, da se izpopolnjuje v vseh čednostih do zadnjega. Vedno je imela pred očmi le mene in se je skrbno varovala, da bi me razžalila. Zato pa se bo sedaj na veke radovala z menoj.«

Janezek je bil ves iz sebe, ko je videl Franciko tako lepo in srečno. Najrajši bi bil tudi on kar pri njej ostal. A Jezusček ga pouči: »Glej, Janezek, ni še prišel čas zate! Če pa hočeš biti enkrat s Franciko skupaj, pa pazi, da boš stanoviten v dobrem. Vzemi si za zgled bršljan. Ta je vedno lepo zelen, poleti in pozimi. Tako se moraš tudi ti truditi v veselih in žalostnih dneh, da se boš ravnal po mojih naukih. Bršljan ne raste samobsebi kvišku; vedno se ovija okrog kakega debla ali pa išče opore ob skali. Tudi ti ne smeš sam v sebe preveč zaupati. Tvoja opora bodi vedno le Bog. — Če hočeš biti stanoviten, se moraš vaditi vsak mesec, da, vsak dan v letu z novo vremo v čednostih. Vsak dan bodi tvoja vnema tolika, kakor bi bil šele začel. Tudi v tem ti je bršljan za zgled. Če ga gledaš, se ti dozdeva, da je vedno enak; a vendar dela vedno nove vejice in poganja mlade lističe ter neopazno raste. O, da bi rastle tako tudi tvoje čednosti!«

Jezusček se skloni, pa mu vsadi v srce bršljan ter ga blagoslovi. Janezek pa, ves poln ljubezni do dobrega Jezusčka, poklekne, ga objame okrog kolen ter vneto zakliče:

»Jezus, tebi živim! Jezus, tebi umrjem!
Jezus, tvoj sem živ in mrtev! Amen.«

